

ЗМІСТ

Частина перша Німий пароплав

Розділ I.....	4
Розділ II.....	7
Розділ III.....	11
Розділ IV.....	14
Розділ V.....	17
Розділ VI.....	21
Розділ VII.....	24
Розділ VIII.....	27
Розділ IX.....	31
Розділ X.....	35
Розділ XI.....	39
Розділ XII.....	44
Розділ XIII.....	47
Розділ XIV.....	51
Розділ XV.....	55
Розділ XVI.....	59

Частина друга Острів місячної ночі

Розділ I.....	64
Розділ II.....	68
Розділ III.....	72
Розділ IV.....	75
Розділ V.....	79
Розділ VI.....	83
Розділ VII.....	87
Розділ VIII.....	91
Розділ IX.....	95
Розділ X.....	99
Розділ XI.....	103
Розділ XII.....	106
Розділ XIII.....	109
Розділ XIV.....	112
Розділ XV.....	115
Розділ XVI.....	118

Частина третя

Ельгар

Розділ I	123
Розділ II	126
Розділ III	129
Розділ IV	132
Розділ V	136
Розділ VI	139
Розділ VII	142
Розділ VIII	145
Розділ IX	148
Розділ X	152
Розділ XI	157
Розділ XII	160
Розділ XIII	164
Розділ XIV	167
Розділ XV	171
Розділ XVI	174

Частина четверта

Поразка старого бракон'єра

Розділ I	179
Розділ II	183
Розділ III	187
Розділ IV	190
Розділ V	194
Розділ VI	198
Розділ VII	202
Розділ VIII	206
Розділ IX	210
Розділ X	214
Розділ XI	218
Розділ XII	223
Розділ XIII	227
Розділ XIV	231
Розділ XV	235
Розділ XVI	239

Трублаїні Микола Петрович (біографія).....	243
---	------------

**ЧАСТИНА ПЕРША
НІМИЙ ПАРОПЛАВ**

РОЗДІЛ І

Вітер налетів несподівано. З неймовірною швидкістю запінилися хвилі. Збурений простір наближався до пароплава, що стояв за милю від берега. Між реями щогл, у надбудовах капітанського містка чулось уривчасте й грізне вищання.

Хвилі захитали пароплав з боку на бік, повертаючи його носом проти вітру. Натягнувся ланцюг якоря. Раптовий шторм нагадував грім з ясного неба. Штурман Кар вибіг широкими східцями трапа на капітанський місток і глянув на обрій.

З норд-весту йшов шаленої сили шторм. Море лютувало, але сила хвиль ще відставала від сили вітру. Вітер рвав пароплав з якоря, розірвав прапор на кормі, позносив з палуби порожні ящики, мотуззя, шматки парусини. Штурман Кар засюрчав у свисток. Але то було непотрібно: біля нього вже стояли боцман Лейте і обидва вахтові матроси.

— Боцман, на брашпиль! [Лебідка, що нею підіймають якір.] Напоготові! — гукнув Кар у рупор.

— Єсть на брашпиль! — долетіло крізь вітер. Боцман з матросом Котоваєм за хвилину опинилися на півбаку й посідали навпочіпки, ховаючись од вітру.

На місток вискочив у засмальцьованій робі другий механік Торба.

Отто Рудольфовичу, — схвильовано спитав він, — що це?

— Гукни в машину, щоб приготувались... Негайна готовність! — прокричав йому штурман, нахилиючись проти вітру.

— А капітан?

Кар у відповідь, наче стверджуючи щось, труснув кошлатою шапкою і підніс руку вгору, щоб потягти за мотуз.

З тоненької трубки біля димаря з хрипом вирвалася пара. Спочатку чути було лише шипіння, а потім, перемагаючи бурю, розлітаючись по вітру, громохко загуло. То був довгий тривожний сигнал.

Штурман не випускав з руки канат. Далеко, на горби острова, ніс вітер гудок. На палубу з кубриків і кают вибігали люди.

Тим часом механік припав до свистка машинного телефону і, подувши туди, щосили загукав у трубку:

— Машину на негайну готовність!

Облишивши телефон, кинув оком на запінені вали, що вже доплигували до корми, і, крикнувши: «Полундра» [Тобто «Стережись!»], прожогом скотився по трапу вниз. Він поспішав у глибину пароплава, до машинного відділу.

Штурман засіпав за шкертик [Мотузочок.] — гудок став переривчастий: — Гууу-гууу-гу-гу! Гу! Гууу!

Нарешті штурман випустив шкертик, і знову свист вітру між снастями покрит усі звуки на пароплаві.

Кар обернувся до підвахтового матроса Соломіна:

— Негайно сповістіть усіх, щоб приготувались до аврау. Всім на палубу!

Васька Соломій побіг по кубриках та каютах.

Кар підніс великий морський бінокль і, зіпершись ліктями на фальшборт [Дерев'яна огорожа капітанського містка.], припав очима до скла об'єктивів. Він дивився на острів, відшукуючи там людей.

Обривистий берег ламався перебитим хребтом і вибігав у море піщаною косою. Похмурістю віяло від сірих пустинних горбів. Де-не-де по ярках білили залишки торішнього снігу. На косі, край самої води, чорніла шлюпка.

В шлюпці стояло двоє людей. Один з них притискав рушницю до плеча, націляючись угору.

«Мабуть, стріляє, щоб поспішали до човна», — догадався Кар.

Його турбувало — чи всі на острові чули гудок. Він перелічив — скількох людей видно на острові. Штурман бачив дев'ятьох. Скільки всіх з'їхало на берег, він не знав, але був певен — більше ніж дев'ять. У бінокль уперто розшукував решту... Його погляд перебігав по купах плавникових дерев на березі, по покручених щілинах ярків і вертався до маленької лагуни. Там, де берег завертав на захід, виднілась якась жива істота, простуючи в протилежний від шлюпки бік. Кар пильно стежив за тією істотою. Від напруження засльозились очі. Витер їх зігнутих пальцем і перевів бінокль у другий бік. З горба, праворуч, спускалось ще двоє людей. Із шлюпки їх, мабуть, не бачили, бо купка людей, що зібрались там, лагодилась їхати.

А вітер скаженів. Хвилі підносили свої гребені вище і вище. Як запінені звірі, вони мчали до берега й розбивалися там, де стояла шаюпка.

Люди біля шаюпки, скориставшись із набіглої хвилі, штовхнули свою посудину на воду. Забігши, хто по коліна, хто по пояс, у воду, хапалися за борти. Хвиля відкотилася, одкинувши шаюпку в море. Гребці скільки сили вдарили веслами, рятуючись від могутнього прибою.

Кар з тривогою глянув на двох людей, що вийшли з рівчака і бігцем поспішали до берега.

РОЗДІЛ II

Підхоплена хвилями, шлюпка вилетіла в море. Одразу ж її підкинуло на пінявий гребінь грандіозного валу, а потім кинуло в прірву між двома височезними хвилями, заховавши від очей Кара. Штурман побілів, спостерігаючи боротьбу шлюпки з хвилями. Ось її знов винесло на гребінь водяної гори, щоб за якусь мить кинути в нову прірву темно-зеленої води полярного моря.

Відчуваючи, як б'ють хвилі у борт пароплава, Кар жахався за долю маленької шлюпки. Його менше непокоїло майбутнє двох людей, які підходили вже до моря: на березі вони мали почувати себе безпечніше. Штурман навіть шкодував, що дав тривожний гудок. Він мусив би знятися з якоря й одразу ж виходити в море. Нехай би всі залишилися на час шторму на острові. Найгірше, що було з ними, так це довелося б трохи поголодувати — день-два доки пароплав повернеться до острова.

Такі думки промайнули в голові штурмана, бо всю його увагу притягла шлюпка, що акробатично підплигувала на хвилях.

Люди в шлюпці мали шестеро весел і, хоч звичайно вона ходила під чотирма веслами, тепер вони налягали на всі шість.

Вітер заливав шлюпку дощем бризок, зриваючи їх з вершків хвиль.

На фоні похмурого острова, що виступав з полярного моря, дев'ятеро людей змагалися з розлюченими хвилями за своє життя. Той, що сидів на кормі, уп'явшись руками в стерно, скеровував шлюпку на пароплав. Та навряд чи знайшлася б така заізна рука, яка спромоглась би скерувати шлюпку проти навіженого вітру, що здіймав одиннадцятибальний шторм.

Тим часом двоє відсталих бідолах вибігли на берег. їх, мабуть, охопив відчай, коли вони побачили шлюпку вже на середині між островом і пароплавом. Вони притуляли приклади рушниць до плеча і стріляли в небо. З пароплава можна було розгледіти, як блискали постріли, але звуки пострілів не долітали, — все губилось у ревінні бурі.

Хто знає, чого хотіли ті хлопці? Може, незважаючи на розбурхане море, вони вимагали, щоб по них вислали шлюпку. А може, хотіли лише нагадати про себе, щоб після шторму їм швидше прислали допомогу.

Кар перестав дивитись на них. Стиснувши щелепи, він з непорушною увагою стежив за шлюпкою.

Шторм переходив в ураган. Пароплав відкидало чимраз дужче, і щосекунди можна було сподіватись, що якір не втримає судна, що його зірве і тоді понесе просто на берег, де розіб'є об прибережне каміння.

Лейте і Котовай лежали на полубаку, вчепившись руками за брашпиль. Вони наготувались пустити пару, щоб лебідка потягла ланцюг якоря. Море вже обливало хвилями полубак, але Кар не подавав знаку підіймати якір. Штурман чекав на шлюпку, де мусив бути капітан і майже половина команди. Даремно Торба свистів у свисток переговорної трубки. Механік хотів сказати, що пару піднято і машина напоготові, але до телефону ніхто не підходив.

Лише раз озирнувся Кар, коли шлюпка пройшла вже приблизно дві третини важкого шляху. Він обернувся до матроса Соломіна і хрипким голосом прокричав крізь вітер.

— Усіх вільних до шлюпбалки! Приймайте шлюпку!

Ніс пароплава все вище заливало хвилями. Боцман і матрос, що лежали на півбаку, геть вимокли, хоч і були в гумових плащах. Вони дрижали від холоду й з непевністю поглядали на хвилі, коли ті то підносили півбак угору, то плескали спіненими верхівками на палубу. Обидва неспокійно зиркали на Кара і мовчки поглядали один на одного.

Шлюпка все повільніше наближалась до пароплава. Супротивний вітер велетенськими хвилями одганяв її назад до берега. Вже неозброєним оком можна було розрізнити людей у шлюпці. Гребці напружували всі сили, стерновий заляк біля стерна. Двоє людей вичерпували воду, бо, незважаючи на всю спритність стернового, хвилі вже заливали невелику посудину. Злітаючи на високі гребені хвиль чи провалюючись між ними, шлюпка, здавалось, стояла на одному місці.

Аж ось із присвистом гарматного снаряда шарпн, в вітер, і, здавалося, затріщали щогли на пароплаві. Боцман і матрос притиснулись до брашпиля. Запінилась уся поверхня моря, і штурман Кар відчув, як ураз пароплав рвонувся кормою вперед.

Лейте нахилився до Котоя, дико блимнув очима і прокричав на вухо:

— Тікай!

Обидва метнулись на спардек (Одна з верхніх палуб, де звичайно буває кают-компанія).

Всі зрозуміли, що пароплав зірвало з якоря.

— Праворуч стерно! — закричав Кар, підбігаючи до Соломіна.

Він рвонув важіль машинного телеграфу, перевівши його на — повний вперед. Парова машина запрацювала. Торба не гаяв часу. А Кар давав часті тривожні гудки. Цим він хотів сповістити шлюпку про нещастя. Та там, очевидно, вже зрозуміли, і від того враз послабли руки гребців. Шлюпка затанцювала на місці, і її почало зносити вітром.

Тепер настала страшна хвилина для пароплава. Шторм підхопив пароплав і, заливаючи хвилями, поніс до берега.

Даремно Торба закликав кочегарів держати пару вище червоної риски манометра, даремно, ризкуючи зірвати котли, намагався він боротися з вітром і хвилями.

Єдине, що залишалося, — це скерувати пароплав понад берегом у відкрите море. Соломін затиснув ручки штурвального колеса. На щастя, пароплав чудово слухав стерна. Кар стояв біля матроса і показував, куди стернувати, думаючи: «Дев'яносто дев'ять проти ста, що розіб'ємось...»

Він озирнувся на шлюпку, що вже повернула до берега. І тут же побачив, що величезна хвиля, наздогнавши, підняла її високо вгору. В ту ж мить друга хвиля вдарила в неї з неймовірною силою і наполовину затопила. Третя хвиля не забарилась, і шлюпка пішла шкереберть. Двоє чи троє вхопились за перекинуту шлюпку, і їх разом з нею високо піднесла грізна хвиля.

Кар зблід. І не лише він зблід. Усі, хто був на палубі, здригнулись. Тільки Соломін не одвів очей від курсу, міц-

но стискаючи штурвал. Штурман кинувся до бортової надбудови — скидати рятувальні кола. Те саме робили машиніст і боцман на спардеку.

А вітер та хвилі несли і пароплав і шлюпку на прибережне каміння.

РОЗДІЛ III

В Архангельськ вступила похмура осінь. У міському саду вітер обривав останнє листя, дощ безперервно поливав місто. Вода Північної Двіни, звичайно темно-зеленого кольору, тепер набувала темно-сірого відтінку і, здавалося, важчала.

До Архангельської пристані причалювали пароплави з Далекої Півночі. Це були останні пароплави, що поверталися з далеких і небезпечних рейсів в Арктику. Прийшов «Ломоносов» з Землі Франца-Йосифа, з Нової Землі прибули «Русанов» і «Сибіряков», з Карського моря вернулися «Таймир» і «Малигін». Криголам «Ленін», провівши з гирла Єнісею у Баренцове море останній караван іноземних лісовозів, зайшов до Архангельського порту.

В кабінеті начальника порту щораз частіше з'являлись досвідчені льодові капітани. Прибувши в Архангельськ, вони чисто голили підборіддя, підстригали вуса, скидали з себе двопудові кожухи й одягали замість них кращих фасонів пальта з золотими нашивками на рукавах і кашкети з великими гербами Радторгфлоту, що їх матроси жартома зуть «капустою».

В кабінеті начальника порту, крім веселих привітань, їх зустрічало тривожне запитання:

— Чи не зустрічали ви «Лахтака»? А може, чули що про нього?

Але ніхто нічого не міг сказати, крім того, що вже давно знав начальник порту. Чотири тижні тому капітан «Лахтака» передав по радіо: «Підійшов до острова Уєдіненія. Гадаю сьогодні закінчити зйомку і візьму курс Архангельськ».

Увечері того ж дня в Карському морі знявся великої сили шторм. Він одніс на південь «Малигіна», викинув на міліну шхуну «Білуху». Кілька днів електричні розряди в атмосфері не давали змоги береговим радіостанціям зв'язатися з суднами. Але скоро запрацювали всі радіостанції. Один по одному відгукувалися пароплави. Мовчав лише радист «Лахтака».

Всім радіостанціям доручили викликати «Лахтак» і пильно слухати, чи не обізветься він. Усім пароплавам,

що плавали на Півночі, наказано стежити — чи не побачать «Лахтака». Але жодних відомостей про цей пароплав не надходило.

10 вересня датовано останню радіограму від капітана «Лахтака» Гагіна. Відтоді ніхто не чув і не бачив цього пароплава. Рівно через місяць, а саме 10 жовтня, в Архангельському порту було скликано нараду кращих капітанів-льотчиків та штурманів-полярників.

їх зібралось чоловік двадцять: різного віку кремезні люди з обличчями, дубленими вітром, сонцем і морською водою. Переважали літні. Начальник порту коротко інформував:

— Місяць і кілька днів тому пароплав Радторгфлоту «Лахтак» з паровою машиною на 800 кінських сил під командою капітана Гагіна залишив східний берег Нової Землі. Там він висадив групу мисливців і персонал метеорологічної станції. «Лахтак» мав завдання підійти до острова Уєдіненія і, коли будуть сприятливі умови, зробити картографічну зйомку цього острова. 10 вересня одержано по радіо повідомлення від капітана Гагіна, що він підійшов до острова Уєдіненія. Найпізніше за два дні вони мали закінчити роботу і вертатись до Архангельська. З того часу до сьогодні ніяких відомостей про пароплав ми не маємо. Але знаємо, що 10—11—12 вересня в Карському морі, особливо в його північній частині, бушував великої сили шторм. Це викликає побоювання, чи не загинув пароплав. Правда, ніхто не чув сигналу «SOS». Коли берегові радіостанції в ті дні мали чутність дуже погану, то радисти пароплавів, які плавали в Карському морі, на це не скаржаться. Вони весь час підтримували зв'язок між собою, але ні заклику на допомогу, ні взагалі будь-якого сигналу з «Лахтака» не чули. Ця справа примусила мене скликати вас і порадитись, що треба нам зробити для розшуків «Лахтака» і його екіпажу.

Кілька хвилин тривала мовчанка. Лише дехто стримано покашлював.

Проти начальника порту сиділи два дідугани,— славетні капітани на Білому морі — височезний Іван Федорович Шеболдаєв і низенький, гарячий, як вогонь, Федір Іванович Мамуєв. Іванові Федоровичу було років

із сімдесят, а Федорові Івановичу, мабуть, — вісімдесят. Обидва вони давні друзі, але ніколи й ні в чому один з одним не погоджувались. Ніхто не пам'ятав випадку, щоб ці дідугани дійшли коли-небудь згоди в якійсь справі.

Начальник порту вирішив поспитати їхньої думки.

— Федоре Івановичу, що ви скажете? Маленький дідок виплюнув чорну тютюнову жуйку, повернувся до Івана Федоровича і сказав:

— Мабуть, розбило об каміння. Треба шукати на півдні понад східним берегом Нової Землі. Тільки тепер темно.

Іван Федорович наготував на долоні нюхального тютюну і наче чекав, коли його спитають.

— А що скаже нам Іван Федорович? — спитав начальник порту.

Високий дід втягнув правою ніздрию тютюн, примружився і гучно чхнув, ніби хотів сказати, що чхав він на думку свого друга. Потім витяг велику хустку, висякався й лише тоді сказав:

— Навряд чи кого знайдете. Мабуть, розірвало котел. Але коли хочете шукати, шукайте на північ понад східним берегом Нової Землі. Тільки тепер шторми.

Більше старі капітани нічого не сказали. Зате сказав молодий капітан Кривцов:

— Треба негайно вирядити рятивний пароплав з літаком до Карського моря. Він мусить спробувати підійти до острова Уєдіненія, а після того, вдасться це чи не вдасться, пройти понад східним берегом Нової Землі і з допомогою тамтешніх мисливців обстежити все узбережжя.

На думку Кривцова пристали начальник порту і більшість капітанів.

Лише дідугани щось невдоволено бубоніли, але й вони не заперечували.

РОЗДІЛ IV

Начальникові порту Архангельськ.

Рейсовий звіт капітана шхуни «Білуха» Кривцова Д. П.

12 жовтня ц. р. шхуна «Білуха» під моїм командуванням, узявши на борт літак № 6 з пілотом Барилем, вийшла з Архангельська, маючи своїм призначенням західну частину Карського моря. Наше завдання було: пройти до острова Уєдіненія, коли це дозволить крига й погода, обстежити цей маловідомий острів з метою розшукати пароплав «Лахтак» або його уламки, а також екіпаж цього пароплава. Коли б нам не вдалося там нічого знайти або несприятливі обставини не дозволяли підійти до острова Уєдіненія, то ми мусили взяти курс на мис Желанія і звідти пройти на південь понад східним берегом Нової Землі, розшукуючи той самий пароплав та його екіпаж.

У трюми «Білухи» взято було тримісячний запас пального, півторамісячний запас води і десятимісячний запас харчів для екіпажу, на випадок, коли б нас затерла крига. 16 жовтня, перемагаючи шторм у Баренцовому морі, ми підійшли до Нової Землі проти протоки Маточкін Шар. Пройшовши бухту Самойловича, ми трохи не наскочили на каміння біля мису Баранячого. З великими труднощами вдалося крізь туман розглядіти знак Пахтусова і ввійти в протоку, де ми знайшли захист від штормового вітру.

У протоці, в бухті Білушій, шхуна одстоювалась два дні. Коли вітер упав до п'яти балів, я підняв якір і вийшов у Карське море. Мусили поспішати скористатися з останніх коротких днів. Перед виходом у Карське море я віддав якір проти радіостанції Маточкін Шар. На шхуну прибув начальник геофізичної обсерваторії і повідомив, що жодних відомостей про «Лахтак» вони не мають. З бухти Примітка, де «Лахтак» висаджував звіробоїв, недавно приїздив мисливець. Від нього довідались, що «Лахтак» залишив Примітку ще 7 вересня і вже не повертався.

Вийшовши в Карське море, я взяв курс на ост до острова Уєдіненія. 19 жовтня ранком зустріли першу кригу. Погода стояла хороша. Абсолютна відсутність хмар і вітру. О першій годині дня пілот Бариль з бортмеханіком

Зеленцем вилетіли на розвідку криги. Через те що на літаку не було радіо, я запропонував їм не віддалятися більше, як за коло видимості зі шхуни. Але, очевидно, вони не зважили на моє застереження і зникли з очей. Тим часом з норд-остової сторони знявся туман і за десять-п'ятнадцять хвилин оповив усе навколо.

Не більше як за дві години зовсім смеркло. Протягом довгої осінньої ночі кожні десять хвилин ми пускали із шхуни ракети. Ранок другого дня був такий же туманний. Туман зависав такий густий, що не дозволяв розглядіти з капітанського містка, що робилось на носі або на кормі. Під кінець того ж дня подув зюйдовий вітер і почав зганяти туман. Заледенілість моря доходила до 6—7 балів. Я вирішив простояти на місці цілу ніч, щоб 21-го йти шукати літака № 6. Але вночі почався шторм силою коло 9 балів, який подрейфував шхуну з кригою на північ. Боячись потрапити в затиски криги, я взяв курс на вест до берега Нової Землі. 23 жовтня шторм почав спадати, але ненадовго. Наступного дня він знову розбушовався, досягаючи до десяти балів. До шторму прилучився мороз, і шхуна від хвиль та бризок почала обмерзати. Протягом шести днів увесь екіпаж був на ногах. Як тільки могли оббивали і обрубували кригу на бортах, фальшбортах, палубах та щоглах. Палубна й машинна команди працювали з великою відвагою, незважаючи на те, що кожної хвилини при тридцятип'ятиградусному розмахві хитавиці можна було посковзнутись і впасти в море. Прив'язували себе до щога, бортових поручнів, кнехтів (Невеликі залізні стовпчики на палубі пароплава або на пристані, за які кріплять залізні троси) парової лебідки. Особливо відзначились матроси Сосновий і Клаб, що по кілька разів вилазили на щогли під час великого розмаху хитавиці і оббивали кригу на реях і самих щоглах. Машиніст Рачок шість діб не відходив від машини і на сьому — зомлів. Його довелось покласти в судновий лазарет. Антена радіо обривалась кілька разів, і часто ми не мали змоги нічого про себе повідомити. 30 жовтня шторм ущух. Кригою нас притиснуло до Нової Землі. Скориставшись з відносно тихої погоди, я прогалинами між кригою пройшов до бухти Примітка, де й віддав

якір 1 листопада. Там знайшов загін мисливців і метеорологічну станцію. Від них дізнався, що на «Лахтаку» було двоє пасажирів: науковий працівник гідролог Запара і мисливець Юрій Вершомет. За моєю порадою 2 листопада мисливці бухти

Приїтка вирядили дві санні партії на розшуки уламків «Лахтака» або його екіпажу, а також літака № 6. Одна партія пішла берегом на північ, друга — на південь. Такі самі партії, як я довідався по радіо, вийшли їм назустріч з Маточкіного Шару та мису Желанія. 3 листопада, незважаючи на полярну темряву, я знову спробував пройти на схід у Карське море. Приблизно за вісімнадцять миль від берега потрапив у торосисту кригу, пошкодив гвинт, обламавши лопасть. Маючи від Вас розпорядження вертатись, з великими труднощами вибрався з криги і пройшов до протоки Маточкін Шар. Там простояв до 23 листопада, коли повернулась розвідувальна партія, що ходила звідти назустріч партії з бухти Примітка. Жодна з цих партій нічого не знайшла. 28 листопада знявся з якоря і 5 грудня прийшов в Архангельськ. Вважаю, що шхуну негайно треба послати в Мурманськ на ремонт, щоб встигнути взяти участь у весняній звіробійній кампанії.

Вважаю за потрібне порушити клопотання про нагороду за самовіддану роботу матросів Соснового та Клаба і машиніста Рачка і про призначення пенсії родинам загиблих льотчика Барія і борт-механіка Зеленця.

Хочу ще звернути Вашу увагу на повідомлення з Північної Землі, що його перехопив по радіо мій радист. У вересні під час шторму з островів далеко в морі спостерігалось якесь судно. Можливо, то був «Лахтак», але скоріше якийсь норвежець, що забрався так далеко на полювання. 5 грудня. Капітан Кривцов.